

Ні, не питай, чому тужлива дума  
Серед забав оповива мене,  
Чому мій зір блукає, повен суму  
Чому життя не надить чарівне.

Та й не питай, чому навік душею  
Я розлюбив веселість і любов.  
І жодної не назову своєю:  
Хто раз кохав, не покохає знов,

Хто щастя знав, той щастя не зазнає.  
Коротка мить — і радості нема.  
Від юних днів, від пестоців і раю  
Нам тягота лишається сама.